

II.

САМОДИВСКО ИГРИЩЕ.

Най-първо там пролет китни губери простира. И най-сетне пак там потъмнела есен глава ще убори, да изплаче. секаш, кжсни жалби на вили-самовили по хорá недоизиграни и по песни недопети. А овчари, прекарвайки стада от Балкана към село, зима да зимуват — и те от далечен рид ще се изправят, самодивско игрище още веднаж да зжрнат. Че и това лето никой от тях нема кураж при игрището да иде, да погледа буйни хорá на дивни самодиви, за да разправя по тлаки и по седенки.

Ще се приберат те в село и от кжщи ще погледват на там, да зжрнат, кога пак весела пролет ще пукне. Па и кой ли на сжмване не е надничал из прозорче на душна стая за да зжрне: не се ли е стопил снега на Самодивското игрище? ... Полжхне ли лекокрил беломорец из пролома на тжмно усое — най-първо на Самодивско игрище сила ще извие. И до като по ридове и чукари снегжт е настржхнал в скрежж — там на игрището земя се вече прогаля и първо кокиче челце издига. А надникне ли първо кокиче — поглеж и игличина кждра кронка показва, па и минзухари, като пламнали вощеници, светват из меко кадифена тревица; замждрят се пжстри лалета, засмей се кичест бел зюмбил; засинеят се модролики теменужки — и ей разтлали се китени гобери чак до синия вир. Там, где самодиви след буйно хоро мърни снаги в бистри води изкжпват. И от пресечената канара, — из чиято разтрога сух брест от гржм ударен е дебел клон надвесил, — самодиви презглава да се хвжрлят вжв вира.

И колкото на игрището теменужките да сж засмени, колкото лалетата да сж гиздави — не смей овчар за първа изгора цвете да си откжсне. Че самодивско око и в тжмна нощ вижда, прозира. Знае се, че от там цвет е запой за тази, която любиш, а тя те сжвсем не мисли, ала не се помни некой да е цвете от там откжснал. Само еднаж, в незапомнени времена, един е тамо отишел цвете за запой да откжсне и то се в приказка разправя.

... Кой не знай, че урама е болест неверна; че самодивски гнев е напаст голема; че техната закана до девето колелно преследва! Ала мжка от обич по първа изгора е мжка най-тежка. И влюбеният живот не щадил.

Такжв бил Стайко овчаря.

Заболел Стайко от обич по Неда Горно-крайката — любов му мира не дава. Кога стадо завржща все над игрището ще мине! От далеч ще го изгледва и все с ум се бжхти-измжч